

Het zag er niet te best uit, Pluvius had de gehele week overuren gedraaid. Het was, om het grof te zeggen -zeik en zeik- nat. En ook de weerberichten voor 2 oktober deden het ergste vrezzen.

Klaarblijkelijk was ook Pluvius geschrokken van de hoeveelheid vocht die hij geproduceerd had en besloot op 2 oktober een snipperdag te nemen.

Of het bestuur van de Vledderboules een connectie had/heeft met de weergoden blijft ongewis, feit is echter wel dat het jaarlijkse landelijk bekende bosboule toernooi, maar ook veel andere toernooien, steevast onder gunstige weersomstandigheden konden plaatsvinden.

En van heinde en verre kwamen zij, 88 deelnemers(sters) en toeschouwers fanatieke petanque beoefenaars togen naar de Middenweg in het rustieke en fraaie Vledder.

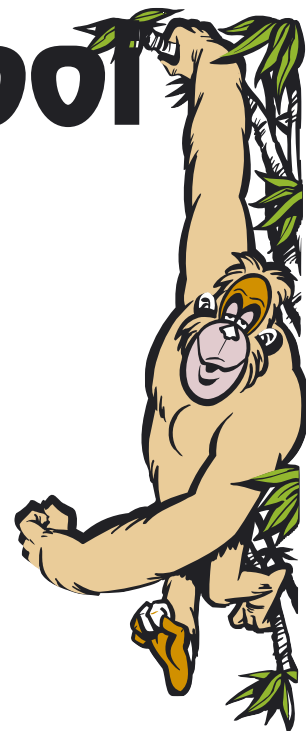
Dat ze uit alle hoeken van de lage landen kwamen was te horen aan de diverse dialecten, men hoorde de melodieuze zachte 'G', het flegmatieke Rotterdams, mensen

Bostoernooi

die de laatste lettergreep inslikt'n. Zelfs lieden die hun terpen verlieten en onbegrijpelijke keelklanken uitstoten waar zelfs een ervaren doventolk geen raad mee wist. Communiceren in deze kakefonie was zonder gebruik te maken van arm- en voetbewegingen welhaast onmogelijk.

De voorzitter Henk van Vleeren controleerde bij aankomst of de deelnemers(sters) voldeden aan de de gestelde Coronamaatregelen.

Om 10.00 uur heette de voorzitter de deelnemers hartelijk welkom.

Na confiscatie van alle slag- en steekwapens teneinde het toernooi bloedeloos te laten verlopen, nam de wedstrijdleader Cora Nieuhaus geassisteerd door een ervaren rot in het vak Joop Kroon, het woord om globaal de spelregels voor het bosboulen uiteen te zetten en de mensen te waarschuwen voorzichtig te zijn bij het oversteken van de weg.

Het spel kon beginnen ware het niet dat een onverlaat het erwtje van de scheidsrechtersfluit had verdonkeremaand, maar met een snel aangevoerd nieuw blaasinstrument kon om 10.15 uur het toernooi worden begonnen.

Inmiddels was door het rumoer de fauna uit het nabije sompige Vledderse oerwoud schielijk verdwenen, konijnen/dassen doken dieper in hun holen, vogels gingen op de wieken en ook reeën en vossen zochten een veilig heenkomen.

Weldra galmden kreten van goedkeuring maar ook uitingen van afgrijzen in het bos na het werpen van de boules.

Dat het spelen in het bos wezenlijk anders is dan op een reguliere boulebaan bleek alras.

De boules gingen, na het gooien, een geheel eigen leven leiden, stuiterend van boomstronk naar boomtak verdwenen de boules vaak niet meer zichtbaar in het kleurige herfststruweel dit tot wanhoop van de speler(ster).

Geworpen boules verzonken in de bosgrond konden niet met een magneet worden opgepakt, handmatig graven in de modder was vaak de enige mogelijkheid, manicure was daarom dringend gewenst, zoniet noodzakelijk, aan het einde van de dag.

Niet alleen de boules waren onzichtbaar ook sommige koppels op leeftijd waanden zich in hun tweede jeugd en verwijderden zich stiekem van de overige spelers om hun eigen spelletje te spelen op een rustig plekje in het bos. Maar het overgrote deel van de spelers kwamen met een sportieve insteek naar het Vledderste bos.

Onderwijl was de, in aanvang nog enigszins begaanbare grond door de vele geworpen boules verworpen tot één grote modderpoel waarin de spelers tot hun enkels wegzakten.

Op zulke momenten misten we Neerlands trots Boskalis maar die onderneming vond het opspuiten van een tropisch eiland nabij Dubai economisch interessanter dan de drooglegging in het Vledderse bos.

Enigszins bemodert gingen deelnemer(sters) de lunchpauze in.

Tot groot genoegen van de penningmeester die met een schuin oog de munten uitgave, uitstekend verzorgt door Klaasje en Aafje, in het oog hield.

Coby het toilet is weer vrij

De in jus langzaam gegaarde gehaktballen, die een gooi deden naar een driesterren waardering van Michelin, en overheerlijke erwtensoep met worst (die geheel belangeloos ter beschikking was gesteld door JUMBO), geserveerd door de kantinecrew Hilbert en Coby Oukes deden de geleden ontberingen vergeten.

Gesterkt door al dat lekkers werd aan de middagsessie begonnen, vermoeid maar voldaan sleepten de laatste koppels zich om 17.30 uur naar de kantine.

Daarna werd door de organisatie de koppen geteld om er zeker van te zijn dat geen deelnemers in het, inmiddels schemerige, bos waren achtergebleven. Toen alle 88 deelnemers present bleken te zijn kon met de prijsuitreiking worden begonnen.

De deelnemers gingen niet met lege handen naar huis, want er was voor iedereen een overheerlijke verse worst.

Over één ding waren de meeste deelnemers het eens; volgend jaar komen we bij leven en welzijn zeker terug”

De eindstand was als volgt;

Nee, nee we noemen geen namen m.u.z. van Pieter en Albert

Zo zie je maar dat jarenlang stropen in het bos uiteindelijk toch zijn vruchten afwerpt